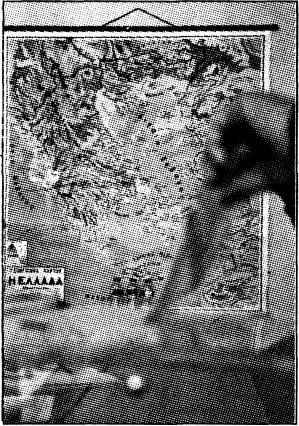

ΕΚΛΟΓΕΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ
ΠΟΛΕΜΟΣ«Αδύναμος κρίκος»
αναδεικνύεται η Ελλάδα
της κρίσης

Τόσο οι εκλογές της 6ης Μαΐου όσο και αυτές της 17ης Ιουνίου έδειξαν τις διαθέσεις και ανταπάτες που υπάρχουν σε σημαντικό κομμάτι του πληθυσμού. Άρνηση του μνημονίου, αλλά χωρίς ρήξη με το ευρώ και την ΕΕ. Δηλαδή και το σκύλο χορτάτο και την πίτα ακέρια. Η μια επιλογή που έχουμε είναι να κατακρίνουμε την αφέλεια του κόσμου αφ' υψηλού, ή άλλη να εκκινήσουμε από αυτό το βήμα που έκανε στη κατεύθυνση της αντίστασης και να συμβάλλουμε (στο βαθμό που μπορούμε) να κάνει ένα βήμα ακόμα και αν μπορεί να πάει ακόμα παραπέρα.

Βρισκόμαστε εν μέσω ενός σφοδρού κοινωνικού πολέμου. Τα μέσα πάλης που πιθανώς είχαν κάποια αποτελέσματα σε συνθήκες ειρηνικής (ή «ειρηνικής») συμβίωσης των τάξεων σήμερα δεν αρκούν. Ούτε για τους κυρίαρχους, ούτε για τους κυριαρχούμενους. Η χώρα έγινε ο σύγχρονος «αδύναμος κρίκος».

Το στρατόπεδο του εχθρού, το αστικό στρατόπεδο συγκροτείται σε μέτωπο για να μπορέσει να επιβληθεί. Εμείς τι κάνουμε; Θα μείνουμε στην καθαρότητά μας, αλλά ηττημένοι κατά κράτος, ή θα βρούμε εκείνους τους τρόπους πάλης που θα καθιστούν εφικτή τη μέγιστη δυνατή συσπείρωση σε ένα μίνιμουμ προταγμάτων, που θα δίνουν τη δυνατότητα περαιτέρω κλιμάκωσης και εμβάθυνσης του αγώνα, με προοπτική τον ριζοσπαστικό, επαναστατικό μετασχηματισμό της κοινωνίας;

Όλο και πιο έντονα και από διαφορετικούς χώρους και αφετηρίες συνειδητοποιείται η ανάγκη συγκρότησης μετώπου. Ένα μέτωπο συγκροτείται στη βάση άμεσων τακτικών στόχων από υποκείμενα που κατά κανόνα έχουν διαφορετικούς στρατηγικούς στόχους. Τι είδους μέτωπο θα είναι αυτό; Εδώ οι απόψεις ποικίλουν, συνήθως σε συνάρτηση με το βαθμό συσχέτισής του [του μετώπου] με τις εμφάνσεις που δίνονται στη σχέση τακτικής-στρατηγικής ενός κινήματος ριζοσπαστικού και επαναστατικού μετασχηματισμού της πραγματικότητας. Η σχέση αυτή τακτικής-στρατηγικής προσλαμβάνεται από την πλειοψηφία (αν όχι από το σύνολο) των αριστερών δυνάμεων με ένα μεταφυσικό, αντιδιαλεκτικό τρόπο. Είτε η τακτική απολυτοποιείται εν είδη στρατηγικής, είτε αντίστροφα εκδηλώνεται μια προσπάθεια εφαρμογής

Αν δεν ηγεμονεύσει στην κοινωνία το συλλογικό έναντι του ιδιωτικού, δεν μπορεί να υπάρξει καμία προοπτική σε οποιοδήποτε αγώνα των καταπιεσμένων. Αντίθετα, ως «εναλλακτική» προβάλλει η ιδιώτευση και ο εκφασισμός.

Επομένως ένα μέτωπο με προοπτική πρέπει να είναι και αντιφασιστικό.

Η προβληματική του μετώπου στη σχέση τακτικής-στρατηγικής

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΣ ΜΕΪΜΑΡΗΣ*

Αν για τους κομμουνιστές στρατηγικός στόχος είναι η ανατροπή του καπιταλισμού, η σοσιαλιστική επανάσταση και η οικοδόμηση του κομμουνισμού, μπορεί ένα μέτωπο όπου θα ηγούνται αυτές οι δυνάμεις να έχει ως άμεσο τακτικό στόχο τον αντικαπιταλισμό, την εργατική εξουσία κτλ.; Αντίθετα, αν η απειλοκή από τα μνημόνια, τις δανειακές συμβάσεις, η διαγραφή του χρέους αποκτούν χαρακτηριστικά στρατηγικών στόχων, μπορούν οι πρωτοπόρες δυνάμεις που απαρτίζουν ένα μέτωπο με αυτούς τους στόχους να δώσουν μια πραγματική προοπτική διεξόδου από την κρίση στις δυνάμεις της εργασίας; Όταν η τακτική δεν έχει στρατηγική προοπτική είναι καταδικασμένη να αποτύχει. Όταν τακτική και στρατηγική ταυτίζονται (ανεξάρτητα αν η πρώτη υποκαθιστά τη δεύτερη ή αντίστροφα) η αποτυχία του οποίου εγχειρήματος είναι βέβαιη.

Έχουμε επεξεργασμένη, επικαιροποιημένη για τις συνθήκες του σήμερα και του αύριο στρατηγική προοπτική; Μάλλον όχι. Πρέπει να την επεξεργαστούμε. Κι αυτό δεν είναι μια ακαδημαϊκή ενασχόληση. Σήμερα η θεωρητική ενασχόληση με την επεξεργασία προοπτικής (κατ' εμέ κομμουνιστικής) της ανθρωπότητας είναι εξίσου πρακτική δραστηριότητα. Οι ακαδημαϊκοί κύκλοι (μιλάω για τον κανόνα και όχι για τις εξαιρέσεις) δεν θέτουν και δεν μπορούν να θέσουν τέτοιου είδους ζητήματα. Αυτό μπορεί να γίνει από ανθρώπους που αφουγκράζονται, αντιλαμβάνονται ή/και βιώνουν τις σύγχρονες ανάγκες του κόσμου της εργασίας.

Η πρακτική πάλη αν θέλουμε να είναι αποτελεσματική πρέπει να θεμελιώνεται σε επιστημονική (διαλεκτική και υλιστική) προσέγγιση της πραγματικότητας. Πρέπει στο βέλτιστο βαθμό αυτή η προσέγγιση να μπορεί να περιγράφει (τα δεδομένα του προβλήματος), να εξηγεί (πως αυτά συνδέονται μεταξύ τους), να αναλύει (και να συνθέτει) τα φαινόμενα, αλλά και να έχει τη δύναμη να προβλέπει την νομοτελή ανάπτυξή τους, μέσω της σύνδεσής τους με την προηγούμενη γνώση και εμπειρία.

Από πού ξεκινάμε; Από τα δεδομένα του προβλήματος. Από αυτό που προβάλλει στην επιφάνεια, που είναι αισθητό, αντιληπτό σε όλους (ή σχεδόν σε όλους). Στη σημερινή συγκυρία αυτό είναι η κρίση χρέους, η πολιτική κρίση, η απειλή της εθνικής κυριαρχίας, της εξαθλίωσης έως αφάνισης των λαϊκών στρωμάτων κτλ.

Πώς συνεχίζουμε; Από το πώς αυτά τα δεδομένα συνδέονται μεταξύ τους. Κλιμακώνοντας από αυτό που είναι προσυτικό σε

όλους εμβαθύνοντας προς την ουσία του προβλήματος. Ποια είναι η ουσία; Ο ίδιος ο καπιταλισμός, η κρίση του, η ταξική φύση της κρίσης κτλ.

Από την ουσία στα φαινόμενα και την πραγματικότητα, στην ανασύσταση στην ολότητά τους των πραγμάτων για βέλτιστη πρακτική δράση. Η πραγματικότητα δεν

τίθεται εν αμφιβόλω η βιολογική επιβίωση ενός λαού δεν μπορείς να κάθεται με σταυρωμένα χέρια. Τι σοί κομμουνιστής είναι αυτός που γράφει στα παλαιότερα των υποδημάτων του τις τύχες του λαού του και ασχολείται (ακαδημαϊκά;) με την καθαρότητα του όποιου μοντέλου επεξεργάζεται στο γραφείο του; Το παράδειγμα ζωής των μεγάλων επαναστατών δεν αφηνει

περιθώρια διαφορούμενων απαντήσεων. Ιστορικά οι επαναστάτες έμπαιναν προ των ευθυνών τους και ρίχνονταν στη μάχη.

Από την έκβαση του αγώνα στη χώρα μας θα κριθεί εν πολλοίς ο βαθμός και το μέτρο εφαρμογής από τα πάνω των πολιτικών του μνημονίου και σε άλλες χώρες της Ευρώπης και διεθνώς, ενώ η κλιμάκωση του αγώνα από τα κάτω αν αυτός είναι επιτυχής εδώ, θα ωθήσει και άλλους λαούς στο δρόμο του αγώνα. Η δική μας δράση έχει εκ των πραγμάτων εθνικό, ταξικό και διεθνικό χαρακτήρα.

Εχθρός είναι μόνη η αστική τάξη (ντόπια και ξένη) και το εθελόδουλο προσωπικό της. Όλοι οι άλλοι είναι δυνάμεις σύμμαχοι. Αυτό δεν σημαίνει ότι μπορούμε να συμφωνήσουμε σε όλα. Ίσα-ίσα μια υγιής μετωπική συγκρότηση προϋποθέτει τη διαφοροποίηση, η οποία όλο και θα μεγαλώνει όσο η έμφαση θα δίνεται σε ζητήματα στρατηγικής.

Το μέτωπο δεν υποκαθιστά τα ήδη υφιστάμενα πολιτικά μορφώματα, αλλά συντείνει στη συσπείρωσή τους γύρω από έναν άξονα κοινής δράσης. Πρωτίστως όμως συμβάλλει στη ενεργοποίηση των ανθρώπων εκείνων που απεργλωβίστηκαν ή απεργλωβίζονται σταδιακά από το μπλοκ του αστισμού.

Η εμπειρία συγκρότησης μετώπου για μια ακόμα φορά δείχνει που μπορεί να οδηγήσει και να οδηγηθεί όταν είναι απούσα η αριστερά. Από εδώ απορρέουν και οι ευθύνες της/μας.

Αν δεν ηγεμονεύσει στην κοινωνία το συλλογικό έναντι του ιδιωτικού, δεν μπορεί να υπάρξει καμία προοπτική σε οποιοδήποτε αγώνα των καταπιεσμένων. Αντίθετα, ως «εναλλακτική» προβάλλει η ιδιώτευση ή/και ο εκφασισμός. Η συνάντηση του φασισμού από τα πάνω με αυτόν από τα κάτω θα σημάει και τον βιολογικό μας αφανισμό. Επομένως ένα μέτωπο με προοπτική πρέπει να είναι και αντιφασιστικό. Το δίλημμα τίθεται ως εξής: Ή εμείς ή αυτοί. Ίδου η Ρόδος Ίδου και το πηδύμα.

* Ο Τριαντάφυλλος Μεϊμάρης είναι μέλος της Διεθνούς Ερευνητικής Σχολής «Η Λογική της Ιστορίας», του Ομίλου για τη μελέτη της επαναστατικής θεωρίας και του νεοσύστατου Ομίλου Μαξετιστικών Ερευνών.

✓ Η ταύτιση της τακτικής με τη στρατηγική οδηγεί σε αποτυχία το εγχείρημα

μπορεί απλώς να ανάγεται στην ουσία, αλλά πρέπει να συνάγεται από αυτήν. Η κρίση χρέους, η ιδεολογικο-πολιτική κρίση, η απειλή της εθνικής κυριαρχίας κτλ. δεν ανάγονται στο ταξικό, αλλά συνάγονται από αυτό. Η επίλυση δεν μπορεί να μην λαμβάνει υπόψη τη διαλεκτική σχέση ταξικού, διεθνικού, εθνικού.

Μπορούμε με την προηγούμενη γνώση και εμπειρία να προβλέψουμε την εξέλιξη των πραγμάτων; Αν όχι, ποια νέα εργαλεία πρέπει να αναπτύξουμε, που να αντιστοιχούν στην εποχή μας;

Πως όλα τα παραπάνω δεν θα παραμείνουν ακαδημαϊκή ενασχόληση, αλλά θα γίνουν οδηγός και βασικό όπλο για πρακτική πολιτική δράση;

Φυσικά πάντα υπάρχει το πρόβλημα: και αν δεν είναι έτοιμη η θεωρία; Να δράσω χωρίς έτοιμη θεωρία με πιθανότητα να αποτύχω; ή να αποτύχω επειδή δεν θα κάνω τίποτα περιμένοντας να ωριμάσει η θεωρία; Το ερώτημα για τον επαναστάτη της θεωρίας και της πράξης είναι ρητορικό. Όταν